

лади. Яскравий довід правдивости зазначеної в горі думки дає також Норвегія, історична доля якої, аж до недавних часів в великій мірі була подібна до долі України.

Як Україна, втративши на ранній порі свого історичного життя політичну самостійність, переходила під зверхність дужчих своїх близьких сусідів, Польщі та Москви, так само й Норвегія переходила від Данії до Швеції то знов навпаки, аж доки не виборола собі в 1902 році політичної самостійности. Спільне культурно-політичне жите протягом більше як чотирох століть з спорідненою по племінному походженню, по мові і вірі Данією — довело Норвегію до цілковитої денаціоналізації, на користь „данської“ культури. Тільки з кінцем XVIII віку в Норвегії почали виявляти ся перші ознаки національної свідомости, що значно почала зростати з часу відірвання волею держав, Норвегії від Данії і прилучення її до Швеції. Та вплив данської асиміляції був в Норвегії остільки дужий, що, навіть вже після здобуття цілковитої державної самостійности, серед норвежської інтелігенції було багато прихильників „зданщення“. Та на все те досить сказати, що із трох сучасних письменників норвежських, які зажили собі і своїй вітчизні світової слави: Бьєрнсон, Ібсен і Кнут Гамсун, — тільки Гамсун цілком переняв ся поглядом необхідности націоналізації культури в Норвегії; Ібсен був прихильником визнавання норвежської мови, як тільки домашньої (провінціоналізму), а не літературної; а Бьєрнсон, не зважаючи на свій ширий демократизм, був завзятим данофілом і, навіть, оден час агітував проти поширення прав норвежської мови.